

Medlems Opfattelse — da vil det ærede Medlem selv gylte tilbage for sin Fortolkning og bede Marineministeren om ikke at tage den tilfølg.

Madvig: Nei, jeg gylter ingenslunde tilbage, men opretholder min Fortolkning og paa-
staar, at den er rigtig. Jeg siger, at der ved en saadan Anmærkning er givet ikke blot en Berettigelse til at overføre visse bestemte smaa, besparede Summer til en anden Conto, men at der tillige ved den er givet en Bemyndigelse til at vurdere Arbeidets indre Forhold og derefter at bestemme, hvad der skal fremmes og er af Bigtighed at faae udført indenfor den Periode, for hvilken Bevillingen er given. Uden dette vilde en saadan Anmærkning være uden Betydning i de allerfleste Tilfælde. Naar der saaledes er bevilget Penge til f. Ex. $\frac{2}{5}$ af en Træskovmert, da er Begrebet $\frac{2}{5}$ af et Skib saa usikkert, at der ikke kan gives nogen Sikkerhed for, at der virkelig er Noget sparet. Om man virkelig er færdig med de $\frac{2}{5}$ af Skibet eller kun færdig med $\frac{1}{5}$, eller endog med $\frac{4}{5}$ deraf, kan man ikke nøie beregne, og i alt Fald kan vist Ingen controlere, om Skibet til en vis given Tid er $\frac{1}{5}$ mere eller mindre færdigt. Jeg troer derfor, at Anmærkningen har den praktiske Betydning at sætte Ministeren istand til at fremme de Arbeider, som han anseer for særdeles vigtige at faae fremmede paa andet Arbeides Bekostning.

Om selve Sagen skal jeg under det Tryk, hvorunder vi bestinde os, og da jeg ikke troer, at der kan udrettes Synderligt ved vore Forhandlinger her, kun sige meget lidt, og saameget mere, som det forekommer mig, at den ærede Minister dog ikke tilfidsst udtalte sig klart og bestemt. Den ærede Minister sagde, at hans faste og bestemte Tanke var den: „Først et pantsret Skib og saa et ubepantsret Skib.“ Naar dette forholder sig saa, da er det negtelig for det Første lidt besynderligt, at i det, der skal være det ydre Udtryk for den Tanke: „Pantserskibet først, det andet Skib sidst,“ staar det Skib, som skal komme først, opført sidst med 122,700 Rd., det andet derimod først med 154,000 Rd. Men forsaavidt

man dernæst siger: „Saa, det kommer af, at vi ikke kunne bruge mere end de 122,700 Rd. til dette Skib, og at det altsaa dog ikke nytter, om vi besparede, hvad der er opført til det andet Skib, thi vi kunne, som sagt, ikke anvende mere end de 122,700 Rd.,“ saa svarer jeg dertil: Man vilde jo dog have een Nytte af at anvende mere end disse 122,700 Rd., og det er den, at man havde gjort det muligt, selv om man virkelig ikke i det første Aar kan bygge stærkere paa Pantserskibet, saa dog til næste Aar at bygge stærkere derpaa, idet man saa havde det Materiale og de Penge dertil, som man ellers ikke vil have, og at man altsaa ikke behøvede til næste Aar at kræve saa store Midler af os til dette Pantserskib. Der er navnlig faldet en Uttring fra den ærede Minister, som bringer mig til at sige, at jeg ikke rigtig forstaaer, hvad den ærede Minister vil. Han har sagt, at der jo ikke behøves videre Erklæringer, naar det er givet, at han anseer Pantserskibet for det Bigtigste og det andet Skib for det mindre Bigtige; thi, man vil da ikke kunne betvivle, at Ministeren vil gjøre sin Pligt, og man behøver altsaa ikke Mere. Men dette er jo aldeles intetsigende, naar der ikke dert ligger, at Ministeren dog er tilbøielig til, hvis det er muligt, at fremme Bygningen af Pantserskibet stærkere, saa at han holder Bygningen af det andet Skib tilbage og anvender en Deel af de Penge, der ere bevilgede til det andet Skib, paa Pantserskibet; men kan og vil han gjøre dette, da siger jeg, at det var bedst, at han anvendte det hele Beløb paa Pantserskibet. Jeg troer ogsaa, at man kan paaflynde Arbeidet mere, end man sædvanlig gjør, og, selv om man ikke kan gjøre det i det første Aar, saa kan man dog, som sagt, gjøre det i det næste Aar ved Hjælp af de Forberedelser, som man har truffet i det første Aar.

Der er endnu et Punkt, som jeg skal tillade mig at berøre, nemlig det Bevits, der er blevet fort for — jeg vil ikke kalde det Træskibets, men — det ubepantsrede Skibs Nødvendighed, og her vil ogsaa jeg komme ind paa Spørgsmaalet om den sunde Fornufts Gyldighed. Der er visse Ting i Krigsotdenskaben, med Hensyn til hvilke jeg fuldkommen